

PROCHO

píše bohumír procházka

zvěsti z Jičína a okolí ● www.jicinsko.cz/procho/roviny.htm ● 15.únor 2004 ● č.2/04

vydává prochor

ROVINY

Kdyz tak ctu vsechny ty nominace, chce se mi skoro prestehovat zpet do rodneho mesta (jen kdybyste mohli nejak eliminovat zimu a pridat more) ! Tolik se toho v kulture nedeje snad nikde jinde na svete. Rozhodne ne u nas. Good luck a Congratulations!

Jan Havranek 41, Toorak Avenue

Mangerton NSW 2500 Tel (02) 42258908

(Austrálie)

Štefanské hledání

Tak jsme si na Štefanské komisi v říjnu odhlasovali, že zavedeme kategorii profesionálů. Na lednové schůzi jsme ji zrušili. Nešlo jinak, ono zařazení a zařazování vedlo k dohadování kdo je a kdo není profesionál. Nemohli jsme se dohodnout co je a co už není pracovní povinnost. Ostatně nejde nám přece o nějaké známkování. Chceme, by se o bohu libém konání vědělo a vůbec není podstatné, zda ten, kdo koná, je, či není vzdělán v oboru, či v oboru pracuje. Podstatné je, co dobrého udělal. Kupříkladu muzeum jičínské. Vždyť oni by si klidně mohli provádět lidi a oprašovat exponáty. Kdo zažil jejich Svatojánskou noc, která končila ráno, pochopil, že tu jde o něco víc.

Za větší problém považují, že zůstaly některé oblasti, kam Štefan ještě nepronikl. Nejsou nominace z Bělohradska, z Vysokoveselska. Prostě tam nemáme své lidi. A nedaří se je objevit. Přitom nechceme objevovat skrze úřady jaksi povinně. Ostatně, ač pozvání, ani z jičínské radnice nikdo nepřišel, ani se neomluvil. Jest to důkazem, že Štefan může bez úředníků a úřadů existovat. Bez jejich podpory osobní i finanční. Byť jest jediným a jedinečným setkáním lidí přes kulturu, které v jiných krajích není obvyklé, protože neexistuje orgán, který by tyhle lidi svolal.

Abychom o sobě věděli a abychom se sešli. To byly a zůstávají hlavní štefanské myšlenky. Je dobře, že na ně spousta lidí slyší. Je úžasné, že nám i média pomáhají.

Předložené medailonky

Představují autory, kteří byli nominováni na Štefana za dlouhodobé zásluhy. Jsou kolektivním dílem (Eberlová, Madějková, Tomíčková, Purmová, prochor a další. Ilustr. L. Tmějová) Je možné, že někde objeví se chyba, že všechno nebude tak, jak si nominovaní představují a zaslouží. V tom případě bijte prochora.

Agentura Nahoru/dolů

To je agentura, která spravuje Valdickou bránu. Jirka Wilda v roce 2003 ještě chvíli váhal, zda má vzít k tomu i Rumcajsovu ševcovnu a obě stavby, poněkud různorodé, propojit. Správcem ševcovny je, na propojení podíváme se s časovým odstupem. Brána je dominantou - a tím i závazkem. Agentura plní jej takto: Na konci onoho pověstného 156. schodu může se ve dvou místnostech vystavovat, tedy vystavuje. Obrazy či fotky daří se propojit s výhledem ojedinelým. Pan správce s rodinou umí ten exponát - výhled využít. O patro níž bývá Betlém. Vánoce na bráně jsou s divadlem, litím olova, štrůdlem, muzikou ... Nu a divadlo hraje se tu nejen na vánoce a taky má svou specifikou. Věž vstupuje do všech podstatných událostí roku. K velkým zážitkům tu patří kupříkladu Růžová komnata o posledním festivalu JMP.

Benčovi, manželé

Poslední CD- ROM B. Benče vznikl za opětovné podpory jeho ženy Ivony a dalších obětavých lidí. Je to již v řadě 3 CD ROM a na čtvrtém se usilovně pracuje. Než vznikl tento poslední nosič o Karlu Záhorském, který se potkal za svého života s K.H.Máchou, Tylem a dalšími "velikány" své doby, znamenalo to hodiny a hodiny mravenčí práce v archívech a následovně u počítače. Loni byli manželé Benčovi v nominaci za Osobnosti Novopacka. Zasuneš, klikneš, najdeš. Zvolíš písmeno, můžeš si vybrat jméno. Podle barvy jsou význační lidé třídění: spisovatelé, hudebníci, malíři. Životopisy, někdy fotografie, odkazy. Předchozí disk měl název: Historická Nová Paka.

Benešová Stanislava

Ředitelka Městské knihovny v Nové Pace je aktivní činorodou duší, která žije prací kolem knihovny. Již v minulosti byla několikrát nominována na Jivinského Štefana, např. s paní Hrnčířovou za pohádku o skřítku Racochejlovi. Knihovnu poskytuje umělcům různých žánrů k výstavám, mnohdy objevuje i nové talenty z řad výtvarníků, vedle besed s významnými osobnostmi dává prostor i regionálním osobnostem a umělcům. Začínající literáři mívají v knihovně svá autorská čtení, i do festivalu Muzika Paka je knihovna zařazena.

Bílkovi a spol.

Okolo dvanácti výstav pořádá se na starohradském zámku ročně. U každé vernisáže bývá kulturní program. Každá vernisáž je společenskou událostí – setkáním. Někdy dokonce i s bohatým jídlem a pitím (letos například Stránský). V tom je ona úžasnost, v té atmosféře. Sejdou se tu lidé podobných krevních skupin a ledacos se semele, domluví... . Když povíme, že kultura je i o spolupráci, není to fráze. Ve výčtu událostí nesmí chybět hudebně – literární festival, pokrytý jmény: Jitka Molavcová, Alfréd Strejček, Štěpán Rak a další. V roce 2003 napojil se na ně kupříkladu sochař Preclík. Dokázal, že umí nejen s dlátem, ale i se slovem. Hodnota festivalu není jen v tom, že přijdou „umělci z Prahy“. V nočních prohlídkách zámku, které jsou happeningem i divadlem, přicházejí historické osobnosti v podání všech, kdož jsou k dispozici, tedy nejen Bílkovy rodiny. ... Jest skutečně mnoho a mnoho kumštýřů všech žánrů, kteří děním na Hradech prošli a procházejí.

Bozděch - ochotnický div. spolek Libáň

Bozděch byl založen v Libáni v roce 1883. Spolek tedy oslavuje 120. výročí svého vzniku. Po celých 120 let je činný s výjimkou let 1968 – 1983, kdy působil v estrádních pořadech s libáňskou dechovou hudbou. Mezi nejúspěšnější hry z posledních let patří Drdovy „Dalskabáty“, Brandonova „Charleyova teta“, Poláčkova hra „Vše pro dobrou firmu“ a v roce 2003 „Divčí válka“ Fr. Ringo Čecha. V repertoáru jim nechybí ani pohádky pro nejmenší. Tak jako i v jiných souborech je i v historii Bozděchu vidět, jak se láska k divadlu dědí z rodičů na děti. Nejednou sešly se na scéně dvě generace – Kemrovi, Španihelovi je dobře, že Bozděch stále žije.

Bretová Milena, Iveta Vališková

Dvě učitelky z Dětenice. Byť z kraje okresu, byť z malinké školy dovedly napojit své žáky na kulturní dění jičínského regionu. A tím připomenout, že Dětenice existují a že, když se chce, vůbec nezáleží, jak je obec velká. V Jičíně bývají Dětničáci vidět v knihovně, kam přicházejí perfektně připraveni kupříkladu na přehlídku vypravěčů, i na ostatní akce. Nechybějí ani v K-klubu. Vzpomínám na jejich účast při divadelní přehlídce. Divadelní soubor dětí se jmenuje Korálka. Svůj přínos předvedly děti i při sjezdu rodáků. Na žlutém papíře mám pozvánku na Nebe na zemi. Hraje soubor Korálka – starší. Děti hrají Wericha. Když starší, musí být i mladší. Neznalým nutno připomenout, že v Dětenicích je jen malá školička, od první do páté třídy. A že divadlo hrají i děti obecné škole odrostlé? Nu, to je důkazem, že paní učitelky jakési semínko zasily.

Český ráj - folklorní soubor

V nominaci napsala Hana, že jde o soubor věčně mladý. Zjistěte minila to fyzicky, ale i metaforicky. Inu není zvláštností, že na vystoupení sejdou se vedle sebe rodiče (táta s bráškem, matka pěkná – nestárnoucí, a jejich dítě). Vidět to bylo kupříkladu na České svatbě, kterou soubor oslavil své padesátiny. Čtenář může hádat o kterou rodinu jde. Ta Česká svatba je dobrou ilustrací souborových dějin. Neboť k téhle oslavě znovunastudoval (taky můžeme říct oprášil) Český ráj své pásmo, které hrál před mnoha a mnoha lety ve Vesci. Na jevišti kulturního domu tančil a zpíval soubor, mezi jeho členy je rozdíl až 50 let. K chvále patří i to, že moudře si soubor vychovává v podobě Jičíňáčku svůj dorost. Ten, kdo byl by schopen podlehnout možná trochu módnímu názoru, že folklór vyčpěl, bude po „Svatbě“ nahlodán. V těch lidových písních je přece tolik moudra

DDM Stonožka Nová Paka

Stonožka pracuje 5 let. Za tu dobu zde vznikla řada výstav, výtvarných dílen: batiky, drátkování, výroba ručního papíru, aranžmá květin atd... Celý rok a za každého počasí zde najdete a máte na výběr z 39 kroužků nejen pro děti, ale i pro dospělé, maminky na mateřské dovolené, které si svůj klub maminek nemohou vynachválit, a tak příští rok budou pro velký zájem kluby dva. To vše zajišťuje 5 pracovníků + pár dobrovolníků. No, nezaslouží si velké poděkování?

Dechová hudba Václava Kyziváta Libáň V roce 2003 oslavila 133. narozeniny. Založil ji Josef Kůžel na podzim v roce 1870. Patří mezi nejstarší, nepřetržitě hrající dechové hudby v Čechách. V roce 2000 převzala jméno po svém dlouhodobém kapelníkovi, skladateli a učiteli Václavu Kyzivátovi. Úroveň souboru stále vzrůstá, pořádá pravidelné koncerty a estrádní pořady, účastní se mnoha přehlídek dechové hudby, aj. V současné době připravuje svoji první nahrávku na CD a od roku 2004 hodlá založit tradici přehlídek dech. hudby v Libáni. Těžko si představit nějakou slávu bez libáňské dechovky. Jezdí po vlně i do ciziny. Jednou z nepříjemnějších vzpomínek bylo oslunění starohradské nádvoří s touhle kapelou.

Flodрманová Drahomíra a spol

Drahomíra Flodрманová , vedoucí Střediska městské kultury Sobotka. Tvůrčí dílny v rámci festivalu Šrámkova Sobotka začaly už v sedmdesátých letech- nejprve pro učitele, později i pro studenty. Bývaly tak dvě až tři. Jejich počet ale v poslední době vzrostl hlavně zásluhou paní Flodрманové, která se i přes nedostatek prostor pro jednotlivé dílny snaží situaci řešit a poskytnout širokou nabídku všem účastníkům a vlastně i všem věkovým generacím. Pobyt na festivalu se tak stává ještě invenčnější a smysluplnější a často např. u studentů může pomoci odhalit i výrazný talent. Při loňském 47. ročníku bylo „ v běhu „ už celkem sedm dílen: čtyři s dramatickým přednesem , jedna hudební, další pro učitele a druhým rokem už také „

běžela“ tvůrčí dílna pro děti. Letos se dokonce předběžně počítá s deseti dílnami . Přibude zřejmě m.j. i tvůrčí psaní a dílna k literární soutěži. Zajistit organizační běh těchto dílen je obdivuhodné

Hanzlová Ivana a Foerster

Nominace samozřejmě není jen osobní, týká se celého sboru Foerster. Paní sbormistryně a učitelka umí jedinečně skloubit práci kantorskou s muzikou. Dovede své žáky přivést do sboru. Toť v době, kdy mnoho podobných těles skomírá, je úžasná věc. “Příčinou” je, že vybírá široký a tuze rozmanitý repertoár. Na otevření výstavy holandských fotografií slyšel jsem úžasné provedení známé písničky o známém jičínském zámku – opět jinak. Jinak pěkně. Vedle toho pustí se sbor do tak náročné muziky, jakou je Bokova mše. Sbor zpívá ve svém městě, ale třeba i ve vzdáleném Holandsku. Dost i pikantností, vypráví se v Jičíně o koexistenci dvou sborů. Inu, to je přece úžasná věc, snažit se být lepší, nebo alespoň sejně dobrý, jako soubor druhý. Poutavé je zalistování souborovou kronikou. Od paní Hanzlové poprvé jsem slyšel termín „muzikantský abstáček.“ členky souboru po odchodu na studii využívají každou možnou chvíli při cestě do Jičína, aby si přišly zazpívat.

Harant, kulturní sdružení

Harant , kulturní sdružení v obci Pecka. Nominováno bylo za dlouhodobou kulturní činnost- konkrétně za organizaci šesti ročníků Harantovských slavností historického zpěvu. Konají se vždy jednou za dva roky a dlužno říci, že sdružení pomáhá v jejím úsilí jak Obecní úřad na Pecce, tak i tamější základní škola a další nadšenci, kteří často nejsou členy sdružení a dokonce nebydlí ani přímo v Pecce. Organizátorské jádro je však velmi důležité, protože ono je hlavním impulsem pro přípravu jednotlivých ročníků. Slavnosti pak přispívají k šíření věhlasu peckovského hradu i podhradí a to i v zahraničí, protože jde o mezinárodní přehlídku. Jde vlastně o propojení hudby, historie , genia loci Podzvičinska a vzájemných kontaktů mezi lidmi z různých koutů naší země i ze zahraničí , které spojuje stejná záliba. Pořádá také divadelní zájezdy /např. do Klicperova div. v Hr. Kr./ , adventní koncerty či vánoční zpívání na peckovském náměstí.

Hlaváč Josef

Jméno mladého osmadesátníka patří k Srdíčku, patřil k divadelnímu souboru J. K. Tyl (dvakrát v rozmezí 10 let hrál mlynáře v Lucerně), tancoval a zpíval v Českém ráji, dlouhá léta k jičínskému biografu (jedenadvacet) i k někdejšímu Jednotnému klubu pracujících. Prostě k jičínské kultuře. Když jsem poslouchal v Srdíčku jeho královský bas ve Dvou Cecilkách, říkal jsem si, je to vlastně jednoduché. Tohle je onen recept na stáří, jak být neustále čilý: Být stále u různých dobrých aktivit, které přinášejí lidem potěšení. V roce 2003 znovu zatančil a zazpíval si pan Hlaváč s Českým rájem na Staročeské svatbě. Je zajímavé poslouchat jeho vyprávění o tom, jak se dělala jičínská kultura po válce.

Holanová Božena

není duchodkyní, která se spokojí chozením s igelitkou po nákupech a pomlouváním sousedek. Do nominace se dostala za organizování výletů. Je jedno pod jakou hlavičkou. V tomhle případě, tuším, Červeného kříže. Dobře připravenými zájezdy postupně se svými účastníky “mapují” republiku. Aby žádný z půvabných koutů nezůstal ušetřen. A tak pro mnohé objevuje krásy dosud nepoznané. Starší lidé tak mají možnost podívat se po vlasti, aby měli na co vzpomínat a na co se těšit pro příští rok. Paní Holanová má široký rozhled, na každý výlet se pečlivě připravuje, její slova je radost poslouchat. Usměvavá, příjemná, bývá vidět na mnoha kulturních akcích. I na pomoc s organizováním Štefana se nechala nachytat. Krásný příklad toho, že člověk se nemusí v důchodu nudit a ještě být užitečný. Paní Holanová odmítá být v nominaci sama a hlásí se k ostatním kolegů z výboru 2. místní skupiny Českého červeného kříže

Horáková Šárka

Učitelka gymnázia v Nové Pace. Dlouhodobě systematicky pracuje se studenty, probouzí v nich lásku k divadlu, které s nimi hraje. Naposledy zrealizovala živé obrazy z Betléma při lampiónovém průvodu s názvem „Broučci v adventu.“ Vede své studenty k tomu, že nejde jen o hraní. Ono je i sebezpoznaním, je i o komunikaci a setkání. ŠH je dobrou duší, za kterou chodí studenti, i ti, kteří školu už opustili se svými starostmi a trápeními a ona je schopna je vyslechnout a poradit jim. Organizuje zájezdy do divadel, spolupracuje s novopackou knihovnou, kupříkladu na Noci s Andersensem.

Hořické občasně noviny

Vydává je od r. 1995 Společnost pro vydávání HON a jsou dokladem toho, že i ve světě tržního hospodářství lze vydávat kvalitní noviny bez podpory z veřejných zdrojů. Vycházejí jednou měsíčně a informují nejen o aktuálním dění ve městě, ale přinášejí i články vlastivědné, dopisy čtenářů, připomínají významná výročí a nezapomínají ani na podrobné kulturní a sportovní zpravodajství. Pravidelní čtenáři se na jejich stránkách pravidelně setkávají nejen s charakteristickou grafickou úpravou, kterou vytváří ředitel hořického muzea Mgr. Václav Bukač, ale i s jeho svérázným humorem, kterým rovněž pravidelně koření někdy trochu suché zpravodajství. V období masopustu společnost pravidelně pořádá ples, zvaný krátce HOP (Hořický občasný plas)

Hýbner Miloslav, Mgr.

Je mnohaletým vedoucím a režisérem ochotnického divadelního souboru Erben Miletín. V roce 2003 nastudoval se souborem další z řady her a to „Případ pohádkového dědečka“, jejíž premiéry se zúčastnila sama autorka Marie Kubátová. Pan Hýbner byl také hlavním organizátorem výstav „Ex libris“ věnovaných k 150. výročí od vydání první Kytice K.J.Erbena. V současné době připravuje založení Muzea ochot. divadel s názvem „Národní muzeum ochotnických divadel v Podkrkonoší“, které bude v zámku v Miletíně.

Kaplan Milan

Učitel na 1.ZŠ v Nové Pace. Řadu let pracuje s dětmi a učí je lásce k přírodě. S kroužkem BIOS pomáhá při ochraně přírody (např.: sbírání odpadků v Českém ráji, počítání káňat, v zimě krmení ptáků,...). Dále děti seznamuje s regionem, ve kterém žijí, s životem jejich předků, a tím je vede k lásce a úctě k domovu. Pan učitel je se svými žáky vidět každoročně i 22. dubna, kdy připraví vždy něco zajímavého ke Dni Země.

Kiwanis klub Hořice

Občanské sdružení lidíček, kterým není lhostejný osud zdravotně a sociálně postižených dětí. Organizují sbírky pro potřebné pomůcky, pro dětské domovy, aj. Zlepšují komunikaci mezi organizacemi zdravotně postižených dětí a úřady. Výnos předlošské sbírky 11.500,-Kč byl poukázán postiženým dětem – sdružení Klokánek. Sběrka v roce 2003 byla věnována Speciálním školám Hořice. Organizují každoročně také lampiónový průvod, kde se veřejnost setkává s handicapovanými.

Klokánek

Je kratší název OS Asociace rodičů a přátel zdravotně postižených dětí (ARZPD). Lidé z tohoto sdružení dokázali uspořádat akci s názvem Odpoledne na vozíku, kdy prošli s úředníky MěÚ Hořice a zástupci samosprávy centrum města a názorně poukázali na fyzické i sociální bariéry. Uspořádali několik akcí, kde se veřejnost mohla seznámit nejen s aktivitami sdružení, ale i s potřebami zdrav. postižených.

Knihovnička Českého ráje

Knihovnička Českého ráje – Sobotka zastoupena redakční radou k roku 2003: Jan Bílek, Karol Bílek, Drahomíra Flodmanová, Jiří Žáček je dlouhodobý vydavatelský projekt realizovaný v letech 1993 – 2003. V této době bylo vydáno 20 svazků především původních prací a v menší míře edic se zaměřením na literárně vědné, historické a vlastivědné studie a krásnou literaturu. Cenné jsou jednotlivé svazky, ale velmi vysokou hodnotu má projekt jako celek: podpora a rozvoj místních specifických kulturních tradic. Desetiletá dobrovolná koncepční vydavatelská práce byla završena v roce 2003. Více viz: www.sobotka.cz/bibliografie.html

olář Jan

Pan Kolář je organizační duší Úlibic, původním povoláním hostinský, má dobrou náladu v krvi. Hlavně jeho zásluhou vznikl v budově bývalé školy v Úlibicích kulturní klub. V tomto klubu pan Kolář organizuje akce jak pro děti, tak pro důchodce (besedy, posezení při harmonice, aj.) Stará se o kroniku klubu, fotografuje, píše o významných výročích, navštěvuje občany při živ. jubileích, podporuje další kult. aktivity v obci. Sem patří i Pomoc při vyhlášení výsledků literární soutěže Rehečská slepice. To není jen vyhlášení, to je i setkání, spojené s kvalitním kulturním pořadem.

Kracík David

Předseda OS Zebín, přispívá ke sblížení lidí nejen různého křesťanského vyznání, ale všech lidí vůbec. Již po 3 roky pořádá se svými přáteli z OS Zebín letní ekumenický festival Domov na Zemi, na který jsou zváni významné osobnosti. Každý měsíc jsou pořádány tzv. Biblické dílny – přednášky na různá témata, dále ekumen. bohoslužby na Zebíně, motlitební setkání při zpěvech z Taizé uskutečněných pokaždé v jiném sboru (evangel., husitský, Sv.Ignác). Udržuje cestu a celý kopec Zebín, aj.

Více viz OS Zebín v lednovém čísle.

Krausová Kateřina, PaedDr.

Kateřina se pořád směje. Směje se na výstavách, usmívá se, když se se svými žáky, možná spíš žákyněmi, podílí na festivalu JMP. Toliko nás všechny mrzelo, když hliněný drak nevydržel rychlé schnutí a praskl. Na výstavě módních návrhů v muzeu, které připravila se svými děvčaty ze ZUŠ, bylo taky veselo, protože její komentář k modelům byl vtipný. Příjemné bylo i když se ZUŠkou přijeli do Hořic do lomu, kamarádice se školou hořickou. Kateřinin úsměv přenáší se na její obrazy a ty pak křičí na diváka pestrými barvami, jako tomu bylo na výstavě na Valdické bráně. Úsměvný byl i její projev, když v Pace organizovala výstavu absolventů ZUŠ. Jen by mne zajímalo, zda se takhle doma usmívá i na svého muže. Asi ano.

Kyněl František

Je aktivním učitelem na IV. ZŠ v Jičíně. Ve svém volném čase vybudoval učebnu v přírodě a umožnil tak desítkám žáků seznámit se s pravidly ekologického chování v praxi. V roce 2003 završili jeho žáci 8 let každodenního měření na meteorologické stanici v rámci mezinárodního projektu THE GLOB PROGRAM. Nedávno je navštívili vědecké pracovnice NASA, které jim za tuto práci předali ocenění. Pan učitel je u mnohého konání, které má co do činění s ochranou životního prostředí. Hlavně ale navádí k tomu i své žáky. Vzpomínám kupříkladu oslav Dne Země, či šetření dopravní situace ve městě.

Lisá Marie

Po celá desetiletí provází za klávesami obřadních síní Jičina občánky čerstvě narozené, nevěsty se ženichy na jejich svatbách, na poslední cestě také zesnulé. Obohacuje dění křesťanské při bohoslužbách ve stáncích Páně bez rozdílu vyznání. Marie dovede přecházet mezi „vírami“, neboť hudba povznáší, ať je hraná ve velkém chrámu, či malé modlitebně. Však zdaleka není její muzika jen pro věci náboženské. Když se sejdou jednou ročně důchodci, dovede její harmonika hned udělat potřebnou náladu.

Loutkářský soubor Zvonek Hořice

Loutkové divadlo se v Hořicích hraje podle kronikářských záznamů už 100 let - nástupcem kdysi velmi úspěšné a oblíbené Družiny přátel loutkového divadla je dnes loutkářský soubor Zvonek, působící pod záštitou Domu kultury Koruna, kde má svou stálou scénu. LS Zvonek tvoří parta báječných lidí, jejichž přátelství nekončí stažením opony. Divadlo se jim daří, protože ho dělají s láskou. Každoročně nastudují několik nových pohádek pro radost malým divákům i sobě. A jak jdou léta, z dětských tváří v hledišti se stávají mámy a tátové, kteří do divadélka opět vodí své děti. Zajmout dřevěnými herci dnešní malé diváky, odkojené televizí, jistě není snadné, jak však dokazuje LS Zvonek, není to nemožné. Sté narozeniny loutkového divadla v loňském roce oslavili členové souboru uspořádáním týdenní přehlídky loutkových představení a výstavou současných i historických loutek, fotografií a dalších dokladů o dějinách divadla. Duší souboru je principálka Květa Jínová.

Marek František, Ing.

Dlouholetý kronikář, který žije v Cerekvici nad Bystřicí. Jako zdejší rodák se ujal psaní kroniky, již se věnuje s velkou pečlivostí bezmála 13 let. Jednotlivé události s láskou podrobně dokumentuje a nelituje času, který této činnosti věnuje. Narodil se v roce 1930 v č.p.30 v Cerekvici nad Bystřicí jako syn malorolníka. Po studiích na střední a vysoké škole se stal lesním inženýrem, působil jako zemědělský odborník, středoškolský učitel, posléze jako krajský školní inspektor a také jako místopředseda Městského úřadu (dnes Magistrátu) města Hradce Králové. Po odchodu do důchodu v roce 1990 se vrátil do svého rodného domu v Cerekvici a od té doby se věnuje nepřetržitě shánění podkladů a psaní místní kroniky, která je soustavně vedena od roku 1905. Své bohaté vědomosti a rozsáhlé odborné a životní zkušenosti uplatňuje při psaní kroniky a rád je rozdává místním lidem. Proto je místními lidmi oblíben.

Měst. knihovna a spolupracovníci

Kytice, sborník k 150 výročí prvního vydání Erbenovy sbírky, byl jen jeden z mnoha počínů Městské, dříve Okresní, knihovny v Jičíně v roce 2003. Nešlo jen o vlastní vydání. Knihovna větví své aktivity. Na křest Kytice v nás pozvala všechny tvůrce, pozvala i Alfreda Strejčka, který kázal zhasnout a recitoval balady potmě. Úžasný zážitek. Jeden z mnoha v knihovně. Nejde jen o řadu vystoupení. Knihovna je jakýmsi centrem, na které se nabalují jičínské občanské aktivity a pak konají spolu. Výstava tělesně postižených, mateřské centrum Kapička, OS Baševi a další. Výstavní síň je tu nejen kvůli vernisážím, ale hlavně jako prostředek setkávání a debat rozličných. Dětské oddělení má vedle půjčovny malou dílničku, kde už vzniklo nemálo pěkných věcí, od čepic žáků Bradavičné školy, až po lampiónky pro putování za Svatým Martinem. V půjčovně je pak tak měkký koberec, že se tu po Noci s Andersenem dobře i přespává. A spát mezi knížkami ... toť zajisté zážitek.

Městské muzeum Hořice

Městské muzeum v Hořicích je aktivní zejména pokud jde o snahy o pokračování a popularizování kamenosochařské tradice města. / k vydání se chystala i brožura, která se týká přehledu dosavadních symposií/ , ale je také středobodem pro vydávání Hořických občasných novin, které vycházejí od roku 1995 a patří k nejkvalitnějšímu periodiku v regionu , hlavně díky řediteli muzea p. Bukačovi . Pomáhá v činnosti m.j. Kroužku Eduarda Štorcha při hořické Invalidovně . Pracuje přitom ve skromných podmínkách / muzeum už dávno zasluhuje rekonstrukci, aby bylo možné důstojně ukládat a zpracovávat sbírkové předměty/ , ale přesto jeho aktivity vysoce přesahují povinnosti, které jsou muzeu předurčeny. Hlavní dík za to patří skromnému panu řediteli Bukačovi a jeho pravé ruce O.Tomíčkové , s jejímž jménem se setkáváme i v kulturních počinech za loňský rok. Víc nevím - to ta jejich skromnost a nechuť pana Bukače cokoliv sdělovat na mikrofon. Když to jde, nastrčí Oldřišku, když to nejde, dá mi fascikl papírů, abych si je prostudovala. Tam bývá všechno - a až podle nich člověk zjistí, jak má pan ředitel skvělé kontakty, a co by všechno mohlo muzeum v poněkud lepších podmínkách vytvářet. Ale město tuto instituci v minulosti spíš přehlíželo, místo aby se radovalo z toho , jak je dobrá.

Muzeum v Železnici

Muzeum muzea, tak by se dalo charakterizovat železničskou expozicí. Na nic si nehrají, nesnaží se o modernizaci tam, kde ona nepasuje. Šestašedesátá válka, cechovní znamení, architektura vesnických chalup a všechno, co k ní patří. Nově instalovanou expozici malíře T. F. Šimona neotevřeli dříve, než byla důkladně zabezpečena. Krade se i tady. Jest Železnice díky jemu i ostatním (Kaván, dnes Ščigol a další) místem, kde se malířskému kumštu daří. A tak tu otvírají výstavy krajových kumštýřů. Při vernisáži jedné (Veronika Klusáková) zpívali místní a pan Kracík na housle hrál. Měl motýlka, soustředěný výraz ... Cítil jsem, jak moc pro něj a zpěvačky to vystoupení znamená. Ale o tom přece místní kultura je.

Pišlová Vladimíra, Mgr.

Je obětavou učitelkou na I.ZŠ v Jičíně. Každoročně připravuje s žáky vánoční a velikonoční pásma v Domovech důchodců v Jičíně a Miličevsi. Se svými žáky se také účastní průvodu na JMP, naposledy jako živé šachové figurky. Organizuje přírodovědné soutěže, vytvořila galerii pokojových rostlin ve škole. Má nespornou zásluhu na výborných výsledcích žáků v Biologické olympiádě a na Kopidlenském kvítku.

Pod Zvičinou

O tom, že Gymnázium a SOŠ sociálně správní Hořice vydává již řadu let oblíbený vlastivědný časopis Pod Zvičinou, se psalo v Prochorovinách již několikrát. Za vším stojí sehraný tým pedagogů školy za vydatné podpory ředitele PaedDr. Josefa Lindauera. Kdo si redakční práci někdy vyzkoušel, ví, že není žádná legrace sehnat pravidelně pětkrát ročně dostatek kvalitních příspěvků, obrazové dokumentace, vše za pomoci studentů přepsat na počítačích a graficky zpracovat tak, aby tiskárna dostala již hotový časopis vypálený na CD. K tomu korektury, často do pozdních nočních (nebo ranních?) hodin. Kdo by je spočítal. Jak dokazují ohlasy čtenářů, úroveň časopisu stále stoupá, vloni začal vycházet s novou barevnou obálkou. Náklad 800 kusů pomalu přestává stačit. Když se před 9 lety na hořickém gymnáziu pustili do vydávání časopisu, byl to jistě odvážný a nejistý kousek. Praxe však potvrdila, že se vyplatil. Kdo by si myslel, že časopis čte pouze starší generace, mýlí se. Snad i mladým alespoň malým dílkem napomůže nejen k poznání rodného kraje, ale i našeho místa v budoucí sjednocené Evropě.

Pospíšilová Alena

Mnoho papíru dalo by se popsat o tom, co koná Alena v knihovně kromě půjčování knih dětem. Jistě, ne sama. Dovede si vybrat dobrou partu. Zapojí rodinu. Za všechny připomenu setkání s Harrym Potterem. Kostýmy si děti udělaly, do Valdic, pak po Jičíně putovaly. Poté čaj a na obrovskou plachtu kreslily zážitky. Večer vyprávění, zpívání a nocleh mezi knihami. Zajisté zážitek. A zadarmo. Jen díky spolupracovníkům: Lidě, Zdence, Jitce ... a dalším. Nebo setkání vypravěčů, kreslení k přečtenému, spousta výstav. Druhým působištěm je okolí statku v Malechovicích, v Libošovicích. Sjezd rodáků, knížka kouzelná k sjezdu vydaná, výstava na Humprechtě, scházení sousedské ... i v tomhle všem je Alena zapojená. Jistě. Ne sama. Ale ta sounáležitost, příslušnost ke společenství, kterému se říká občanská společnost.

Ratibor a Vesna

Hořické pěvecké spolky Ratibor a Vesna už více než 100 let udržují nepřetržitou tradici sborového zpěvu ve městě a významně obohacují zdejší kulturní život. Každoročně pořádají řadu vystoupení nejen přímo v Hořicích, ale i v širokém okolí. Benefičními koncerty přispívají na fond pro opravu chrámových varhan, nezapomínají ani na obyvatele domova důchodců a pacienty hořické nemocnice. Nejnáročnější, ale také nejkrásnější dobu prožívají v adventu, kdy „vyvázejí“ kulturu na venkov. Mráz, rozvrzané schody vesnického kostelíka i tóny neméně rozvrzaných varhan, Rybova vánoční mše nebo české koledy, to všechno přenáší členy v myšlenkách do časů Jakuba Jana Ryby a horký čaj s vánočkou a dětská přáníčka v místní škole zahřejí tělo i duši. Tak takhle to bylo vloni třeba v Lužanech, kam jezdí sbor již mnoho let, anebo v Milovicích. V loňském roce natočil sbor již druhé CD - tentokrát latinskou mši Ad. Říhovského: Missa Loretta. Sborníky je PaedDr. Božena Stopková.

RMaG a další

Při vstupu do muzea v Jičíně je okopírovaný certifikát. Je na něm napsáno: GLORIA MUZEALIS. Regionální muzeum a galerie v Jičíně dostalo první cenu v národní soutěži za svou expozici. Neboť návštěvník tu nejenom prochází a dívá se, ale i bádá. Hledá, domýšlí. Spolupodílí se na poznávání. A tím ono je pevnější, důkladnější. Pracovníci muzea zvou ke spolupráci. A činí tak zajímavě. Lidé, malí i velcí, to berou. Když se v galerii připravovala výstava medvídků, byli Jičínáci vyzváni, ať přinesou i oni své hračky. Přinesli. Víc než polovina exponátů byli medvídci Jičínáků. Neboť v galerii nebývají jen obrazy. Auta, fotografie, historické dokumenty, pohlednice ... Spousta zajímavých projektů, i s dosahem regionálním, má své centrum v muzeu. Terra felicitas o době Valdštejnův, Cestička do školy, mariánská zahrada, abychom vyjmenovali jen některé. Proto si muzeum zaslouží ocenění, že je neformálním kulturním centrem, které přesahuje jeho běžný rámeček.

Sezima Jan

Pan Sezima je vedoucím Domu kultury Koruna v Hořicích. Svoji osobou spojuje kulturní a věhlasné akce města. V DK Koruna poskytuje zázemí a prostor hudebním a divadelním spolkům Hořic, propaguje je a udržuje povědomí o jejich historii. Je hlavním organizátorem známé akce Jazz Nights, která přilákala významné osobnosti nejen z Evropy a USA. V létě pořádá Hudební slavnosti a udržuje povědomí o jejich kulturním dědictví. Jak Jan Sezima umí, to dokazuje i loňské udílení Štefana, kdy jeho koruna připravila spolu s gymnáziem krásné prostředí.

Suchohradský Oldřich

Pan Učitel v Kopidlně, v Mlýnci bydlící. Ono velké U není překlep. To je zdůraznění příkladu, kterak dovede český kantor zasáhnou do života obce. Ze své knihovny vytvořil kulturní místo v obci. Říká se, že má více čtenářů, než je obyvatel Mlýnce. Do dění zatáhl i chalupáře. Ve škole v Kopidlně dlouho vedl šachový kroužek, pořádal turnaje, jezdil s dětmi na soutěže. I v pokročilém věku se dokázal zkomarádít s počítačem a k tomu vedl i své žáky. O své vnímání současného i minulého dění se na stránkách regionálního i místního tisku dělí se čtenáři. Jak bývalo dávným zvykem, je pan učitel včelař a o tuhle bohubilou zálibu dělí se i s ostatními.

Ščigol Michail

Vyprávěl pan malíř a ukázkou doložil, jak na dvoře svého domu stěhoval opracovaný kámen. Nebyli lidé, nastoupila technika – ta primitivní, jako na stavbě pyramid, válečky. Po mnohametrové pouti, těsně před cílem budoucí lavice praskla. Ale u kulatého stolu slouží. I jako metafora obrovského člověčího úsilí. Úsilí s jakým předělává svůj železnický dům na ateliér, stodolu na divadlo a galerii. Tenkrát, když mi ukázal rozlomený kámen, šli jsme dovnitř, mistr přinesl reflektor a vykládal o obrazech valdštejského cyklu. Tak jako byl před tím cyklus o povodních, o tančícím domě a další. Mnozí ví, že Michail umí o svých námětech poutavě vyprávět. Málokdo ví, že i povídky blízké svým obrazům píše. Mistr Ščigol není jen zavřený v ateliéru. Je u mnoha a mnoha kulturních akcí a nemálo z nich i organizuje.

Škodová Irena

Když přijde te do Hradů, do jičínské knihovny či muzea, a samozřejmě v Libáni, všude najdete paní učitelku. Nejen jako divačka. Všude, kde může, pomáhá. Nejen rukama. Přichází s nápady. A dotahuje, dovádí do konce, aby i cosi zůstalo. Tak se kupříkladu zapojila se svými žáky do projektu Zmizelí sousedé, který mapoval dějiny židů. Podílela se na přípravě besed s pamětníky. Dovedla pozvat zajímavé lidi, které děti rády poslouchaly. I udílení předloňského Štefana pomohla organizovat. Hlavně ale za své čtyřicetileté učitelování přiváděla své žáky i k jinému konání, než jsou školní povinnosti. Ve škole, v kroužcích i na letních táborech.

Šmíd Ivan

Tady třeba začít omluvou. Není pravda, že Ivan má jen jeden klobouk a nosí ho všude. Na adventním setkání před jeho chalupou měl jiný, zimní, když nabízel štědrovku a jiné dobroty. Děti zpívaly, tuze foukal vítr, ale mezi dřevěnými sochami, či ve stodole, kde vznikají, bylo příjemno. Jakési podivné kouzlo šíří pan „umělecký drvoštěp“, jak se sám nazývá. Možná taky proto, že člověk neustále cítí spojitost. Mezi jeho opracovaným dřevem – sochami, a přírodou, místem odkud ono dřevo pochází. A kam se vrací. Jako ta holka, která nabízí z kalíšku napít u studánky Roubenky v Plakánku. Ivan se kamarádí s jeptiškami i s paní fotografkou Šepsovou. Ve Starých Hradech umístil své sochy mezi fotografie ze života řádových sester.

Šoltys Karel

Dělí své úsilí mezi Běchary – tam se narodil, a Studeňany – tam bydlí. Malíř. řezbář, autor literární, organizátor. Jeho chaloupka přímo vyzývá ke kumštu malířskému. Kromě toho, že v ní je spousta obrázků, byla před lety i centrem výstavy několika desítek malířů. Pan Šoltys stále objevuje nové a nové malířské náměty ve svém okolí a uchovává je pro pokolení příští. Součastníci i lidé budoucí chodí a budou se chodit dívat do Libosadu na poustevníka, kterého podle dobových fotografií vyřezal. V Běcharech točí se okolo divadelního spolku a ostatního dění s ním souvisejícího. Však také jejich roční program má v každém měsíci několik položek. Píše poezii, sbírá historky o dění ve vsi a mnoho si jich i sám vymýštlí. „Chudý může být král/když nemá růžový květ//a mrzí ho celý svět.“ Tak napsal ve své sbírce Kytíčka běcharské poezie.

Šorejs Albrecht, Mgr.

Pan učitel dějepisu, pro kterého je historie nejen vyučovací předmět. Jeho podání není suchoporné, snaží se dějiny všestranně ilustrovat. Dokazuje to v řadě přednášek v Městské knihovně, tuze bohatě navštívených. Spolu s dalšími spolupracovníky připravil vždy komponované pásmo. Na posledním spojil to i s hádankami. Hynek Zlatník promítl jednu ze starých fotografií jičínského zákoutí, pak dali hádat a Hynek ukázal pohled současný. Občas pan Šorejs vyvolal někoho z pamětníků a ti vzpomínali tuna jičínský jarmark, tu na ochotnické divadlo. Aby byl požitek opravdu multimediální, hráli učitel Štefan a Čeliš dobovou hudbu. A Jičíňákům se nechtělo domů... .

Valter Jří

Nenápadný amatérský velmi dobrý malíř. V současné době pracuje jako tiskový mluvčí policie ČR, dříve působil v funkci důstojníka. Svými krajinkami zkrášluje prostředí, kam mnozí z nás často ani nevkročí (chodby ředitelství policie ČR, nemocnice a léčebny aj.). Jeho obrázky potěšily smysly návštěvníků Starých Hradů nebo Městské knihovny. Je také účastníkem a spoluorganizátorem různých setkání výtvarníků. Již několik let jezdí do lázní do městečka Kudowa Zdroj v blízkosti hranic s Polskem, kde se rovněž konají setkání výtvarníků. Úspěšně propaguje náš region a navíc.....vyprovokoval dražbu obrazů, které výtvarníci namalovali a výtěžek byl poskytnut nemocným dětem s onkologickou diagnózou. S malými onkologickými pacienty dokázal vyprávět o kreslení, kreslit s nimi, přibližovat je malířskému vidění a naopak je vzdalovat jejich neutěšené lékařské diagnóze.

Vávra Karel

Další z chalupářů, pro které není cesta z Prahy jen poutí na zahrádku. Malíř, grafik, fotograf, vlastivědný pracovník. Stará se o sbírky kopidlenského muzea, které zdokumentoval a zinventarizovat. Vytváří podmínky, aby muzeum mohlo být brzo otevřeno. Ve svých výtvarných snahách se věnuje městu a okolí, svá díla tu pak vystavuje. Naposledy v červenci roku 2002. Dělá oleje, akvarely, i jiné techniky, také kresby perem. Restauroval fresku ve svatební síni kopidlenské radnice. Jako dobrý fotograf dokumentuje dění v Kopidlně a pomocí svého aparátu vytváří vlastně přílohu kroniky města. Některé místa ve městě byla nafocena před šedesáti lety. Pan Vávra se tam svým aparátem vrací a vznikne zajímavé srovnání.

Vaškovová Zdenka

Paní ředitelka hořické ZUŠ má kulturu nejen v popisu práce, ale kulturou žije, zejména divadlem. O tom svědčí skutečnost, že prvního uděleného Jivinského Štefana v roce 1996 přebírala za svou práci mezi hořickými ochotníky právě ona. Od té doby byla spousta divadel, většinou muzikálních, i jiného konání. Letos byla to klasická opereta Mamzelle Nitouche, onen první Štefan byl taky za muzikál – Nejkrásnější válka. Mezi tím nemálo dalšího hraní a zpívání. O Mamzelle viz lednové Prochoroviny.

Věnceslava Štěpánová

Dlouholetá pracovnice hořické knihovny a muzea, městská kronikářka a cvičitelka jógy, aktivní členka Junáka, znalec místní historie nad jiné povolaný ... na co jsme zapomněli? Přece na vlastivědné kroužky, které po řadu let vedla na hořických školách. Prošla jimi hezká řádka členů a všichni si od paní Věnky odnesli cenný vklad do života - znalost rodného kraje okořeněnou notnou dávkou její životní moudrosti. Když se za změněných podmínek přestaly psát čárky do posudků, ztratily školy jedna po druhé o podobnou činnost zájem. Škoda. Zůstal jediný. Nenašli byste ho na žádné škole, ale ve zdejším Ústavu sociální péče pro tělesně postižené, kam paní Věnka dochází za svými věrnými pravidelně každý měsíc již rovných 30 let. Vešlo se do nich nejen mnoho vyprávění, ale i velká přátelství. Věřili byste, že někteří členové pracují v kroužku od jeho založení? Paní Věnka je sice v penzi, ale jistě ne na odpočinku. Dle potřeby stále vypomáhá v muzeu a ochotně přednáší v hořických školách i spolicích, cvičí jógu, píše kroniku, pečuje o zahrádku ... Je to málo?

Wágenknechtová Danuška

Je obětavou organizační duší Třtění. Již cca 35 let udržuje tradici folklórního kroužku „Sedmkrásky“ při OÚ Třtění. Vede obecní knihovnu, udržuje aktualizaci nástěnných novin v obecní vývěsce, zajišťuje program k vítání občánků. Dlouhodobě vede obecní kroniku, organizuje besedy nad kronikou a fotodokumentaci ze života v obci. Paní učitelka píše i kroniku v Kacákově Lhotě. Dana Wágenknechtová je důchodový člověk, který si užívá důchodu po svém. Další z českých kantorů, kteří přispívají k tomu, že vesnice žije. Když spoluorganizuje vítání občánků, už si vytypovává budoucí Sedmkrásky. Podílí se i na výrobě kostýmů. Asi by ani nedokázala spočítat kolik dětí už obléklo klobouček šuhaje. Blízké domovy důchodců každoročně už počítají s tím, že Sedmkrásky přijedou na vystoupení. Pravda, má paní Dana i své problémy. Její pejsek Mugar nebývá rád sám, a proto nechce svou paní z domova pustit.

Základní umělecká škola Hořice

V nominaci se právem píše o „vyjíměčné škole, která udržuje mnohé hudební obory. Její pedagogové svými i mimoškolními aktivitami působí na děti a formují jejich schopnosti. Vyjíměční pedagogové Blanka Biehlerová, Štěpánka Fléglová vedou výtvarné obory...“ . Mají tu dobrý zvyk. Vždycky na konci roku pozvou rodiče i veřejnost a předvádějí z toho, co za rok udělali. Loni bylo sekaní do kamene a divadlo v lomu u sv. Josefa. Sem dokonce pozvali i Zušku novopackou. To divadlo mezi skalami, nazvané Havrane z kamene bylo úžasné. Letos na zahradě školy připravili dílnu kamenickou, hrnčířskou, tiskařskou, papírnickou ..., otevřeli výstavu. Po celý rok pracovali žáci na projektu Písmo jako poselství lidstva. Trojnožky, hrnce, pokličky z černé kuchyně, keramika... . I korunovační klenoty a kodexy. Nádhera. Zejména kodexy – knihy s bohatou výzdobou, to byla radost pohledět. Na zahradě se hrálo divadlo, tisklo, podávala limonáda a svítilo sluníčko. Dobré dílo se podařilo a dařilo se po celý rok.

Žantovský Martin

Je nenápadný sympatický mladík z Nové Paky, který toho příliš nenamluví, ale za to hodně udělá. Svým svérázným humorem baví zájemce na Řehečské slepici, kde je jedním z hlavních organizátorů, dále v silvestrovské Kobře, Řehečských novinách, aj. Nikdy si nestěžuje, naopak je vždycky připraven někomu pomoci. Je regionálním autorem, aktivním členem literárního spolku při Městské knihovně v Jičíně, spolutvůrcem literárního serveru www.poeta.cz. Vytvořil internetovou podobu kulturního měsíčníku KOBRA – www.kobra.zde.cz, který v tištěné podobě vydává za jeho výrazné pomoci Václav Franc, také člen lit. spolku. Ve svém volném čase se věnuje především práci korektora, kterou dělá s velkou pečlivostí a zaujetím.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník. Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín
tel. 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

email: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín

AG info

**software pro zemědělství
Denisova 504, 506 01 Jičín**

GENERALI POJIŠŤOVNA a. s.

**Denisova č. 504 Jičín
tel, fax 493 523 024**